

## Arrest

**nr. 239 366 van 3 augustus 2020**  
**in de zaak RvV X / IV**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH  
Vlaanderenstraat 4  
2000 ANTWERPEN

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

---

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>e</sup> KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2020.

Gehoord het verslag rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. AHMADZADAH, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 9 juli 2018 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 11 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 9 juni 2018 in Italië (Eurodac).

1.2. Op 19 juli 2018 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 22,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,7 jaar.

1.3. Op 14 januari 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 14 januari 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 11/07/2018  
Overdracht CGVS: 24/09/2019*

*U werd gehoord op 29 oktober 2019 van 09.05 tot 12.10 uur op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat Meester Beauthier was van 09.05 tot 10.52 uur aanwezig.*

#### *A. Feitenrelaas*

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent een soennitische moslim. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Pachakhail gelegen in het district Narkh van de provincie Wardak. U bent niet naar school geweest, en u volgde enkel koranlessen in de lokale moskee. U ging drie maanden voor uw vertrek voor het laatst naar de moskee. Uw oudste broer A.G. werkte voor de lokale politie (ALP). Enkel uw moeder en paternale oom waren hiervan op de hoogte. Toen uw broer anderhalf jaar bij de ALP werkte is de taliban dit te weten gekomen, en hebben zij uw broer gevraagd te spioneren voor de taliban tijdens zijn werk bij de ALP. Uw broer is hiermee akkoord gegaan, en heeft zijn werk bij de ALP voortgezet. Toen de taliban erachter kwam dat uw broer niet meewerkte aan hun verzoek hebben ze drie maanden later, op 3 sowr 1396 (23 april 2017), de checkpost waar uw broer tewerkgesteld was om 21 uur aangevallen. Uw broer kwam hierbij om het leven. Vijf maanden na het overlijden van uw broer heeft de taliban uw oom benaderd om u naar hen te sturen, zodat u als bewaker voor de taliban kon werken. U bent hiermee akkoord geweest, en u heeft vervolgens een aantal dagen per week gedurende drie tot vier maanden voor de taliban op de Wali berg bewakingsopdrachten uitgevoerd. Na deze drie tot vier maanden werd u op de hoogte gesteld dat de taliban u naar de oorlog wilde sturen. U bent dan na uw werkdag naar huis gegaan, en u heeft twee dagen later uw land verlaten. U verliet Afghanistan in de laatste maand van ramadan in 2018. U reisde vervolgens via Pakistan naar Iran en reisde verder via Turkije en Italië naar België. U arriveerde hier u op 9 juli 2018. U diende twee dagen later, op 11 juli 2018, een verzoek om internationale bescherming in. Na uw vertrek uit Afghanistan heeft de taliban een dreigbrief naar uw huis gestuurd en zijn ze nog bij u thuis langs geweest om te zien of u daar was. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.*

*Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de volgende documenten voor: drie foto's van uw broer, de politiebade van uw broer, een politiecertificaat van uw broer, een appreciatiebrief geadresseerd aan uw broer, de taskara van uw broer, een dreigbrief van de taliban, een overlijdensbericht van uw broer en een brief van de dorpsoudsten. Het politiecertificaat, de dreigbrief, het overlijdensbericht en de appreciatiebrief zijn tevens door u voorzien van een officiële vertaling.*

#### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.*

*Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielrelaas aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een*

gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, § A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt uw verklaringen rondom gedwongen rekrutering door de taliban, waarop u uw vervolgingsvrees in vluchtelingrechtelijke zin baseert, aannemelijk te maken. Evenmin maakte u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnd wordt door uw verklaringen over uw identiteit en uw verklaarde leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde bij uw registratie op de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 juli 2018 dat u geboren bent op 01/11/1380 (gregoriaanse kalender 21 januari 2002) (DVZ, Minteh Fiche nietbegeleide minderjarige vreemdeling), wat betekent dat u ten tijde van uw registratie op DVZ 16 jaar zou zijn geweest. Bij het medisch onderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen te Edegem op 13 juli 2018, werd vastgesteld dat u sowieso ouder bent dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar een goede schatting is. Ondanks dat u uw leeftijdsbepaling niet verder contesteert, blijft u volhouden dat u een andere leeftijd werd toegewezen dan de leeftijd die u verklaart te zijn op het moment van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, namelijk dat u heden ongeveer 19 jaar oud zou zijn (CGVS, p.5). Deze vaststelling houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts verklaart u dat uw broer A.G. anderhalf jaar werkzaam was bij de Afghaanse Lokale Politie (ALP) (CGVS, p.7). U stelt echter dat u hier pas van op de hoogte bent gekomen na het overlijden van uw broer. Enkel uw moeder en paternale oom waren op de hoogte van zijn werkzaamheden (CGVS, p.8). Wanneer u bevraagd wordt over de functie en precieze activiteiten van uw broer binnen de ALP bent u echter niet in staat om dit op omstandige wijze te omschrijven. Gevraagd naar de brigade of afdeling waar uw broer werkzaam was binnen de ALP, komt u niet verder dan te stellen dat dit de 'algemene arbaki of lokale politie' betrof, zonder dat u een nauwkeurigere toelichting geeft binnen welke arbaki groepering dit dan zou geweest zijn (CGVS, p.8). Ook de activiteiten of rang van uw broer binnen de ALP kunt u slechts op zeer beperkte wijze en summiere wijze omschrijven. U omschrijft enkel in algemene termen dat uw broer de regio moest verdedigen en moest vechten (CGVS, p.8). Wederom bent u niet in staat om op omstandige wijze het profiel van uw broer bij de ALP te omschrijven. Er mag van u, als vermeende broer van een lid van de arbaki of lokale politie, verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van zijn functie en werkzaamheden, des te meer daar u verklaarde dat uw paternale oom verhalen vertelde over uw broer (CGVS, p.8). Bovendien beweert u dat het profiel van uw broer aan de basis ligt van uw vluchtaanleiding uit Afghanistan. Dat u zo weinig weet over uw broer binnen de ALP is niet in overeenstemming te brengen met uw ingeroepen vluchtmotieven. Uw zeer beperkte kennis aangaande de tewerkstelling van uw vermeende broer, brengt uw geloofwaardigheid sterk in het gedrang.

U vervolgt uw relaas met te stellen dat uw broer bedreigd werd door de taliban, en dat ze hem hebben gedwongen om voor de taliban te spioneren (CGVS, p.17). Gevraagd hoe de taliban te weten kwam dat uw broer voor de ALP werkte, stelt u eenvoudigweg dat ze dit te weten zijn gekomen door spionnen, die pro-taliban zijn en tussen het provinciecentrum en uw regio rijden (CGVS, p.17). U bent niet in staat om dit verder te concretiseren. Daarbij is het des te opmerkelijker dat u eerder niet op de hoogte was dat uw broer bij de ALP werkzaam was, terwijl het ogenschijnlijk dusdanige publieke informatie was dat uw broer werkzaam was bij de ALP dat zelfs de taliban hiervan op de hoogte was. Wanneer u bevraagd wordt door wie van de taliban uw broer benaderd werd, verklaart u door 'S.'. Gevraagd uit te leggen hoe u dit weet, verklaart u dat hij de macht heeft in uw dorp (CGVS, p.17). Uw antwoord betreft een loutere veronderstelling, een volgens u logisch gegeven dat het S. is geweest, om de simpele reden dat hij de macht heeft in uw dorp. U bent evenmin in staat om op omstandige en duidelijke wijze te benoemen welke andere talibanleden hierbij nog aanwezig waren en uw verklaringen hieromtrent zijn vaag en stereotiep.

*U verklaart immers enkel dat er "bodyguards en andere personeelsleden" bij aanwezig waren, maar zegt verder niets (CGVS, p.17). U slaagt er dus geenszins in de bedreigingen van de taliban aan het adres van uw broer te concretiseren, wat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondergraaft, temeer zoals eerder aangehaald dit de aanleiding vormde tot uw vertrek uit Afghanistan.*

*U verklaart tevens dat uw broer om het leven kwam bij een aanval van de taliban op zijn checkpoint (CGVS, p.17). Wanneer u gevraagd wordt om de aanval op deze checkpoint te omschrijven, zijn uw verklaringen opnieuw zeer miniem en zeer summier. Bevraagd hoe de taliban de aanval heeft uitgevoerd en welke wapens hierbij werden ingezet, vermeldt u enkel dat ze zware wapens gebruikten en dat ze die aanvallen 's nachts uitvoerden. Dit is opmerkelijk te noemen daar u eerder verklaart dat de aanval om 9 uur 's avonds plaatsvond, wat geen nachtelijk uur valt te noemen (CGVS, p.19). Gevraagd naar andere slachtoffers tijdens deze aanval, verklaart u dat er misschien nog andere collega's zijn omgekomen maar u slaagt er niet in dit nader toe te lichten (CGVS, p.19). Uw verklaringen omtrent het aantal slachtoffers zijn weinig eenduidig, noch coherent daar u in de CGVS vragenlijst door de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen dat er vier andere collega's van uw broer zijn omgekomen (CGVS Vragenlijst, 18.09.2019). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, geeft u aan dat u in uw eerste persoonlijke onderhoud op de DVZ drie tot vier collega's hebt gezegd, maar dat ze twee tot drie collega's hebben genoteerd. Uw uitleg kan echter niet verklaren waarom u bij uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS verklaart niet te weten of er nog andere slachtoffers zijn, terwijl u eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ duidelijk aangaf dat er onder de collega's van uw broer ook slachtoffers vielen, ongeacht het exacte aantal (CGVS, p.19). U brengt hiermee wederom de geloofwaardigheid omtrent uw asielmotieven in het gedrang.*

*Voorts verklaart u dat u vijf maanden na de aanslag en het overlijden van uw broer door de taliban werd benaderd met de eis om voor hen te komen werken als een beveiligder. U zou drie tot vier maanden lang als bewaker voor de taliban in de bergen hebben gewerkt (CGVS, p.20). Gevraagd hoe u benaderd werd door de taliban, stelt u dat ze uw oom benaderd hebben, u vervolgens akkoord bent gegaan, waarna u een week later begon te werken voor de taliban (CGVS, p.21). Gevraagd of u vrijwillig in dienst ging bij de taliban stelt u dat u geen andere keuze had (CGVS, p.21). Deze verklaringen staan lijnrecht tegenover uw verklaringen op de DVZ. U heeft tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op de DVZ een fundamenteel andere verklaring afgelegd, met name dat u bent meegenomen door de taliban, bij hen verbleven hebt gedurende twee tot drie maanden en er bewaakt werd. Dit in tegenstelling met uw verklaringen op het CGVS, hier verklaart u immers zelf als bewaker te hebben gewerkt voor de taliban (CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p.21; DVZ, CGVS vragenlijst, 18.09.2019). Wanneer het CGVS u confronteert met deze incoherentie, verwijst u opnieuw naar de tolk en/of de dossierbehandelaar op de DVZ en insinueert u dat dit foutief is genoteerd (CGVS, p.21). Echter, uw bewering kan dit verschil in uw verklaringen niet vergoelijken. Immers werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen in het Pashtu en werden deze door u ondertekend ter akkoord (CGVS vragenlijst, 18.09.2019, p.3). U werd tevens aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS gevraagd of er zaken waren die u wenste te wijzigen of toe te voegen aangaande uw persoonlijk onderhoud op de DVZ, waarop u, buiten een aanpassing aan de naam van uw vader, negatief antwoordde (CGVS, p.3). Gevraagd waarom u de volgens u foutieve notering van de DVZ aangaande uw verblijf bij de taliban niet heeft vermeld bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, verklaart u dat u niet wist dat deze fouten erin stonden (CGVS, p.21), een verklaring die niet ernstig genomen. Dat DVZ uw verklaringen verkeerd zou genoteerd hebben, lijkt dan ook slechts een bewering te zijn gesteld vanuit een opportuun oogpunt, enkel en alleen met het doeleinde om door het CGVS tegenstrijdigheden in uw verklaringen gedurende het persoonlijk onderhoud, te kunnen verklaren.*

*U vervolgt uw relaas met te beweren dat u het land verliet nadat u op de hoogte werd gebracht van het feit dat de taliban u naar de oorlog zou sturen (CGVS, p.22). Wanneer u bevraagd wordt over wat de taliban u vertelde op dat moment gebruikt u opnieuw algemene termen en zegt u dat de taliban vertelden over de jihad, ongelovigen en dat het geen moslims zijn, en dat ze u er later meer over zouden vertellen (CGVS, p.22). Dat u aangaande de essentie van uw vluchtmotieven dermate kort en vaag blijft, ondersteunt de ongeloofwaardigheid ervan. Het gegeven dat u verklaart 'na uw werkuren gewoon met die mensen (taliban) te hebben gezeten' en vervolgens naar huis bent gegaan, getuigt niet van een grote vrees ten aanzien van de taliban, wat uw asielmotieven verder ondermijnt. U verklaart tevens dat de taliban, na uw vertrek nog een dreigbrief hebben gestuurd, alsook kwam er iemand van de taliban naar uw huis om te controleren (CGVS, p.25). Opnieuw bent u niet in staat deze verklaringen omstandig te onderbouwen of te concretiseren. Een dergelijke algemene verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is. U verklaart verder dat de taliban geen contact meer heeft opgenomen daar ze weten dat u niet meer in*

de regio verblijft, uw broertjes geen problemen hebben daar zij nog jong zijn, en dat het goed gaat met uw familie (CGVS, p.10, 22). In deze context is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat uw moeder en jongere broers die heden vijftien, twaalf en tien jaar oud zouden zijn, nog steeds in uw dorp woonachtig zouden zijn zonder verdere problemen te kennen met de taliban. Dit relateert opnieuw de ernst van de door u aangebrachte asielmotieven.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de door u neergelegde documenten tijdens uw persoonlijk onderhoud. De documenten aangaande uw broer vormen geenszins een bewijs van uw ingeroepen moeilijkheden met de taliban. Zij tonen hoogstens de identiteit en de werkzaamheden van uw broer aan. U legt tevens geen documenten neer waaruit kan blijken dat u daadwerkelijk de broer bent van A.G.. De brief van de dorpsoudsten heeft weinig bewijskracht daar deze werd opgemaakt door uw dorpelingen en geen officieel bewijsstuk betreft. Documenten hebben hoe dan ook een slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie administratief dossier 'Landeninfo' – bron 1) blijkt bovendien dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. Er kan dan ook weinig bewijswaarde gehecht worden aan uw neergelegde documenten.

Ten aanzien van de opmerkingen van uw advocaat die aan het CGVS werden overgemaakt op 08/11/2019 en waarvan bijlage in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat deze geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS. Immers betreft dit slechts de wijziging van een persoonsnaam met name commandant Mahmadullah in plaats van commandant Naqibullah (CGVS, p. 19), maar blijken deze geen inhoudelijke wijzigingen ten aanzien van uw vluchtmotieven noch toevoegingen te omvatten.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Afghanistan\\_2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal

*burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.*

*In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.*

*In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.*

*Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.*

*Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.*

*Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van*

de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan\\_security\\_situation\\_2019.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf)), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in het district Narkh in de provincie Wardak, actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Narkh, Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

## C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*"de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 57/7ter en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".*

Verzoeker stelt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan vreest om gedood te worden door de taliban. Hij voert, na een korte theoretische toelichting over de beginselen van behoorlijk bestuur, aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet volstaan om de beslissing te dragen. Uit zijn verklaringen blijkt immers duidelijk dat hij voldoende redenen heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan. Na een aantal theoretische overwegingen, waarbij wordt ingegaan op de definitie van "vluchteling" en "gegronde vrees" voor "vervolging", benadrukt verzoeker dat uit hetgeen hieronder volgt zal blijken dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dan Afghanistan te verlaten.

Verzoeker benadrukt dat zijn verklaringen over zijn vrees voor de taliban, waarbij hij verklaarde dat zijn broer bedreigd en vermoord werd door de taliban, van bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud consistent zijn.

Verzoeker citeert uit de UNHCR *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018 en de EASO *"Guidance note: Afghanistan"* met betrekking tot het risicoprofiel voor personen die geacht worden de overheid te steunen en voert aan dat de tewerkstelling van zijn broer bij het ALP een belangrijk materieel feit is.

Vervolgens gaat hij in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing:

(1) Waar de bestreden beslissing stelt dat zijn algehele geloofwaardigheid wordt ondermijnd door zijn verklaringen over zijn identiteit en leeftijd, benadrukt verzoeker dat rekening dient te worden gehouden met zijn profiel. Verzoeker is ongeschoold en afkomstig uit een dorp. Bovendien wijst hij erop dat *"voor bepaalde landen, waaronder Afghanistan dient men niet het bewijs leveren van de onmogelijkheid of de zware moeilijkheden om een geboorteakte te bekomen. De landen staan opgesomd in het KB van 17 januari 2013. Voor die landen wordt aanvaard dat de geboorteakte niet verkregen kan worden. Bovendien is de situatie in Afghanistan voor het CGVS en uw Raad bekend."* Verder verwijst hij naar en citeert uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waarbij hij aanvoert dat de commissaris-generaal hem verkeerd begrepen heeft en zijn verklaringen geen blijk geven dat hij op intentionele wijze de instanties zou willen misleiden. Hij benadrukt te goeder trouw te zijn.

(2) Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekers kennis over de functie en activiteiten van zijn broer bij de ALP lacunair is, meent verzoeker andermaal dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel. Verzoeker was zelf geen lid van de ALP. Alleen zijn broer zou diens functie en precieze activiteiten bij ALP kunnen omschrijven. Bovendien stelt de bestreden beslissing vast dat verzoeker niet kan verklaren bij welke groepering van de arbaki zijn broer hoorde, doch de commissaris-generaal toont zelf niet aan dat er verschillende groepen binnen de arbaki bestaan. De ALP is bovendien een entiteit op zich en geen groepering zoals de commissaris-generaal voorhoudt, aldus verzoeker. Hij citeert hierbij uit informatie van de International Crisis Group. Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal hem ten onrechte kwalijk neemt dat hij zo weinig kennis heeft over de functie van zijn broer en dat hij zich niet kan verzoenen met de stelling dat dit zijn geloofwaardigheid in het gedrang brengt.

(3) Verzoeker benadrukt verder de verschillende documenten die hij heeft neergelegd aangaande zijn broer en voert hierbij aan als volgt: *“De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing at de documenten aangaande zijn broer geenszins een bewijs vormen van zijn ingeroepen ‘moeilijkheden’ met de taliban. Zij tonen volgens de verwerende partij hoogstens de identiteit en de werkzaamheden van verzoekers broer aan.’ De verwerende partij stelt echter dat verzoeker geen documenten neerlegt waaruit kan blijken dat verzoeker daadwerkelijk de broer is van A.G. Verzoeker dient echter op te merken dat de verwerende partij verzoeker heeft bevraagd over zijn persoonlijke gegevens. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij de identiteit en het bestaan van verzoekers familieleden in twijfel trekt. De kritiek van de verwerende partij snijdt dan ook geen hout en is weinig redelijk.”*

(4) Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de manier waarop de taliban te weten kwam dat zijn broer werkzaam was bij de ALP, wijst verzoeker erop dat er in zijn hoofde sprake is van overmacht gezien hij onmogelijk kan weten hoe de taliban dit te weten is gekomen. Hij citeert uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en stelt alle informatie die hij hierover had te hebben meegedeeld aan de commissaris-generaal.

(5) Verzoeker voert verder aan, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, dat hij weldegelijk informatie kon geven over het tijdstip van de aanval op zijn broer, het aantal slachtoffers, waarom de lichamen van de andere slachtoffers aan de familie werden bezorgd en het lichaam van zijn broer niet. Hij meent dat enkele feit dat hij de namen van de collega's niet kan benoemen niets afdoet aan de omstandigheid van zijn relaas. Verzoeker citeert hierbij uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud.

(6) Verzoeker benadrukt verder dat hij reeds tijdens het persoonlijk onderhoud had aangegeven dat hij niet verantwoordelijk is voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud: *“Hij wees toen naar de tolk en/of de dossierbehandelaar op de DVZ”*. Verder benadrukt hij dat het interview bij aanvang van de procedure zeer summier van aard is en niet kan worden vergeleken met het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal.

Verzoeker benadrukt verder nog dat de commissaris-generaal geen enkele betwisting opwerpt inzake zijn activiteiten als bewaker bij de taliban, hetgeen een belangrijk element van zijn relaas betreft. Hij meent dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hier wel enkele vragen over werden gesteld, doch dat een grondig onderzoek en een motivering hieromtrent ontbreekt. Verzoeker stelt hierbij dat *“Indien de verwerende partij verzoekers verblijf in die plaats en verzoekers activiteit niet betwist, dan dient er dan ook geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven. Een en ander is inherent met elkaar verbonden.”* Hij meent dan ook dat de commissaris-generaal verder onderzoek dient te voeren naar verzoekers verblijf en activiteiten bij de taliban.

Verzoeker besluit uit het voorgaande dat het onredelijk is om op basis van de motieven in de bestreden beslissing tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te besluiten. De commissaris-generaal had hoogstens twijfel kunnen weerhouden, maar kon zeker niet tot de algehele geloofwaardigheid van zijn relaas besluiten. *In casu* had de commissaris-generaal – rekening houdende met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en de vervulde voorwaarde van mogelijk, coherente verklaringen die niet in strijd zijn met algemeen gekende feiten – *“het voordeel van de twijfel”* kunnen en moeten toekennen.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*“- Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet*

*- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.*

Verzoeker geeft een korte theoretische toelichting en citeert vervolgens uit het EASO-rapport *“Afghanistan Security situation”* van juni 2019 inzake de veiligheidssituatie in de provincie Wardak. Hij voert aan dat het *“een raadsel”* is voor hem waarom zijn persoonlijke omstandigheden onvoldoende zijn om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en meent dat hierover niet gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing.

Verder meent verzoeker dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort in het aantal burgerslachtoffers en hierbij een verhouding hanteert met het aantal burgers die er wonen. Hij stelt, onder verwijzing naar voormeld EASO-rapport, dat de commissaris-generaal eraan voorbijgaat dat het geweld sedert 2017 met 170% is toegenomen, dat verzoekers regio

van herkomst Nerkh voor 90% in handen is van de taliban en dat er in de periode van 1 januari 2018 tot 31 december 2018 3199 personen noodgedwongen hun regio hebben verlaten.

Verder voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal hem niet heeft gehoord en onvoldoende heeft gemotiveerd over hoe hij zijn regio van herkomst veilig zou kunnen bereiken. Hij verwijst hierbij naar voormeld EASO-rapport, waaruit blijkt dat de taliban op bepaalde wegen controleposten plaatsen en ushr vragen op de provinciale weg, en naar een rapport van Human Rights Watch waaruit blijkt dat een overheidsmedewerker werd vermoord door de taliban tijdens zijn reis door de provincie Wardak.

Verzoeker verwijst nog naar het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie en meent dat *“[h]et aan de verwerende partij [is] om aan te tonen dat verzoeker geen reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon bij het willekeurig geweld in de provincie Maidan Wardak.”*

Verzoeker besluit dat de motivering van de bestreden beslissing niet steunt op pertinente of toelaatbare motieven en de bestreden beslissing niet kan schragen. Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt verzoeker ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd. Verzoeker verklaarde bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming immers dat hij geboren was op 21 januari 2002 en aldus 16 jaar oud was, terwijl de Dienst Voogdij van de FOD Justitie op 19 juli 2018 de beslissing nam dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 22,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Verzoekers verweer dat hij ongeschoold is, afkomstig is uit een dorp en dat een geboorteakte niet kan verkregen worden in Afghanistan kan niet dienstig worden aanvaard ter verschoning voor de vastgestelde leugenachtige verklaringen van verzoeker omtrent zijn leeftijd. Uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij is immers gebleken dat verzoeker minstens vijf jaar ouder is dan hij aanvankelijk verklaarde. Het verschil kan niet louter worden verklaard noch verschoond door te verwijzen naar verzoekers profiel en de Afghaanse context. Verzoeker kan verder niet gevolgd worden dat hij te goeder trouw was en dat uit zijn verklaringen niet kan blijken dat hij de bevoegde instanties trachtte misleiden. Uit zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud kan immers blijken dat verzoeker, ook na confrontatie met de vaststellingen in het leeftijdsonderzoek, blijft volharden in zijn leeftijd zoals hij deze verklaard heeft (DVZ-verklaring, stuk 19, p. 5; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 5). De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker er niet in slaagt zijn familieband met zijn beweerde broer A.G., wiens taskara hij neerlegt (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 15, nr. 7), aannemelijk te maken. De Raad stelt in deze vast dat verzoeker bij aanvang van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming verklaarde dat zijn broer ongeveer 26 à 27 jaar oud was (DVZ-verklaring, stuk 19, p. 8), terwijl uit de neergelegde taskara en verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat A.G. ongeveer 49 jaar oud was ten tijde van het interview bij aanvang van de

procedure (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 15, nr. 7; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 7). In de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling gaf verzoeker nog het antwoord dat zijn broer 40 jaar oud was (Dossier overgemaakt aan het CGVS, stuk 18, fiche). De vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen over zijn broer zijn dan ook dermate frappant dat zij afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste familieband tussen hem en zijn vermeende broer A.G.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen inzake de werkzaamheden van zijn broer bij het ALP enerzijds lacunair en anderzijds ongeloofwaardig zijn. De bestreden beslissing stelde immers op pertinente en correcte wijze vast dat verzoeker er niet in slaagt om de functie en precieze activiteiten van zijn broer bij het ALP te omschrijven. Uit zijn verklaringen blijkt vooreerst dat hij geen kennis heeft over de brigade of afdeling waarin zijn broer werkzaam was binnen de ALP (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 8). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal niet aantoonde dat er verschillende groeperingen bestaan binnen de ALP, merkt de Raad op dat uit de door verzoeker geciteerde informatie in het verzoekschrift weldegelijk blijkt dat de ALP is ingedeeld in verschillende eenheden, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker weet in welke brigade of eenheid zijn broer zat. Verzoeker slaagt er bovendien evenmin in om een gedetailleerde verklaring te geven over de activiteiten van zijn broer bij de ALP, gezien hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet verder komt dan te stellen dat zijn broer tegen de taliban moest vechten en de regio moest verdedigen (*Ibid.*). Van verzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij een gedetailleerdere beschrijving kan geven van de activiteiten van zijn broer bij de ALP. Verzoeker kan evenmin vermelden of zijn broer een opleiding diende te volgen (*Ibid.*, p. 9), hoewel uit de door hem neergelegde documenten blijkt dat zijn broer een opleiding heeft gevolgd bij de Afghaanse Nationale Politie van 6 januari tot 5 februari 2017 (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 15, nr. 3).

Waar verzoeker ter minimalisering van zijn lacunaire kennis van de werkzaamheden van zijn broer bij de ALP in het verzoekschrift aanvoert dat hij zelf geen lid was van de ALP en dat enkel zijn broer diens precieze functie en activiteiten bij de ALP zou kunnen omschrijven, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat verzoeker naar aanleiding van de beweerde werkzaamheden van zijn broer bij de ALP uit Afghanistan is gevlucht, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker enige kennis heeft van deze werkzaamheden. De bestreden beslissing merkte eveneens terecht op dat verzoeker verklaarde dat zijn oom verhalen had verteld over het werk van verzoekers broer bij de ALP (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 8).

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen dat hij niet op de hoogte zou zijn geweest van de werkzaamheden van zijn broer bij de ALP niet aannemelijk zijn. Verzoeker verklaarde immers dat enkel zijn moeder en zijn oom wisten dat zijn broer bij de ALP werkte. Op de vraag waarom zijn broer dit geheim had gehouden, verklaarde hij dat zijn broer bang was om dit aan de kinderen te vertellen omdat zij dat konden doorvertellen (*Ibid.*). De Raad merkt echter op dat hierboven reeds is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker verklaarde leeftijd. Gezien uit de resultaten van het leeftijdsonderzoek kan blijken dat verzoeker minstens 18 jaar oud was toen zijn broer voor de ALP begon te werken, anderhalf jaar voor zijn dood in mei 2017 (*Ibid.*, p. 7; Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 15, nr. 5), acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker nog als kind zou worden beschouwd door zijn broer en aldus niet op de hoogte zou worden gesteld door zijn broer van diens werkzaamheden bij de ALP. Bovendien oordeelde de bestreden beslissing terecht dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat het geen geheime informatie was dat zijn broer A.G. voor de ALP werkte, aangezien hij verklaarde dat zijn broer in hetzelfde district werkte (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 9) en dat de taliban dit te weten kwam door pro-taliban spionnen die tussen het provinciecentrum en zijn regio rijden (*Ibid.*, 17). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zou verklaren dat hij pas op de hoogte werd gebracht van de werkzaamheden van zijn broer bij de ALP na diens dood.

Uit hetgeen voorafgaat kan dan ook blijken dat verzoeker geen afdoende verklaring kan geven voor zijn lacunaire kennis over de werkzaamheden van zijn broer bij de ALP. Dergelijke vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de familieband met zijn vermeende broer A.G., alsook aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten die voortvloeien uit deze werkzaamheden van zijn broer bij de ALP.

De bestreden beslissing oordeelde nog terecht dat: *“U vervolgt uw relaas met te stellen dat uw broer bedreigd werd door de taliban, en dat ze hem hebben gedwongen om voor de taliban te spioneren (CGVS, p.17). Gevraagd hoe de taliban te weten kwam dat uw broer voor de ALP werkte, stelt u eenvoudigweg dat ze dit te weten zijn gekomen door spionnen, die pro-taliban zijn en tussen het provinciecentrum en uw*

regio rijden (CGVS, p.17). U bent niet in staat om dit verder te concretiseren. Daarbij is het des te opmerkelijker dat u eerder niet op de hoogte was dat uw broer bij de ALP werkzaam was, terwijl het ogenschijnlijk dusdanige publieke informatie was dat uw broer werkzaam was bij de ALP dat zelfs de taliban hiervan op de hoogte was. Wanneer u bevraagd wordt door wie van de taliban uw broer benaderd werd, verklaart u door 'S.'. Gevraagd uit te leggen hoe u dit weet, verklaart u dat hij de macht heeft in uw dorp (CGVS, p.17). Uw antwoord betreft een loutere veronderstelling, een volgens u logisch gegeven dat het S. is geweest, om de simpele reden dat hij de macht heeft in uw dorp. U bent evenmin in staat om op omstandige en duidelijke wijze te benoemen welke andere talibanleden hierbij nog aanwezig waren en uw verklaringen hieromtrent zijn vaag en stereotiep. U verklaart immers enkel dat er "bodyguards en andere personeelsleden" bij aanwezig waren, maar zegt verder niets (CGVS, p.17). U slaagt er dus geenszins in de bedreigingen van de taliban aan het adres van uw broer te concretiseren, wat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondergraaft, temeer zoals eerder aangehaald dit de aanleiding vormde tot uw vertrek uit Afghanistan."

Verzoeker beperkt zijn verweer in het verzoekschrift tot het louter herhalen van zijn verklaringen en het aanvoeren dat er sprake is van overmacht aangezien hij onmogelijk kan weten hoe de taliban te weten is gekomen dat zijn broer voor de ALP werkte. De Raad wijst er evenwel op dat dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij gedetailleerde verklaringen kan afleggen over zijn vervolgingsfeiten en dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn relaas waarvan hij geen kennis heeft. Verzoekers verweer kan aldus geen afbreuk doen voor zijn vage verklaringen met betrekking tot de bedreigingen door de taliban aan zijn broer, temeer nu hij, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet zou geweten hebben dat zijn broer werkzaam is voor de ALP. Voorgaande motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

De Raad stelt verder nog vast dat verzoekers verklaringen over de aanval op de checkpoint waarbij zijn broer om het leven kwam, summier, vaag, inconsistent en ongeloofwaardig zijn. De bestreden beslissing oordeelde in dit verband op pertinente en correcte wijze dat:

"U verklaart tevens dat uw broer om het leven kwam bij een aanval van de taliban op zijn checkpoint (CGVS, p.17). Wanneer u gevraagd wordt om de aanval op deze checkpoint te omschrijven, zijn uw verklaringen opnieuw zeer miniem en zeer summier. Bevraagd hoe de taliban de aanval heeft uitgevoerd en welke wapens hierbij werden ingezet, vermeldt u enkel dat ze zware wapens gebruikten en dat ze die aanvallen 's nachts uitvoerden. Dit is opmerkelijk te noemen daar u eerder verklaart dat de aanval om 9 uur 's avonds plaatsvond, wat geen nachtelijk uur valt te noemen (CGVS, p.19). Gevraagd naar andere slachtoffers tijdens deze aanval, verklaart u dat er misschien nog andere collega's zijn omgekomen maar u slaagt er niet in dit nader toe te lichten (CGVS, p.19). Uw verklaringen omtrent het aantal slachtoffers zijn weinig eenduidig, noch coherent daar u in de CGVS vragenlijst door de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen dat er vier andere collega's van uw broer zijn omgekomen (CGVS Vragenlijst, 18.09.2019). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, geeft u aan dat u in uw eerste persoonlijke onderhoud op de DVZ drie tot vier collega's hebt gezegd, maar dat ze twee tot drie collega's hebben genoteerd. Uw uitleg kan echter niet verklaren waarom u bij uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS verklaart niet te weten of er nog andere slachtoffers zijn, terwijl u eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ duidelijk aangaf dat er onder de collega's van uw broer ook slachtoffers vielen, ongeacht het exacte aantal (CGVS, p.19). U brengt hiermee wederom de geloofwaardigheid omtrent uw asielmotieven in het gedrang."

Verzoeker doet geen afbreuk aan deze motivering door in zijn verzoekschrift louter zijn verklaringen te herhalen en te volharden dat hij wel afdoende informatie kon geven over deze aanval. Het komt aan verzoeker toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen, *quod non in casu*. Voorgaande motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Verder stelt de Raad nog vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zelf persoonlijk gevisieerd werd door de taliban. De bestreden beslissing oordeelde immers op pertinente en correcte wijze dat de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten op dit punt ongeloofwaardig zijn:

"Voorts verklaart u dat u vijf maanden na de aanslag en het overlijden van uw broer door de taliban werd benaderd met de eis om voor hen te komen werken als een beveiligder. U zou drie tot vier maanden lang als bewaker voor de taliban in de bergen hebben gewerkt (CGVS, p.20). Gevraagd hoe u benaderd werd door de taliban, stelt u dat ze uw oom benaderd hebben, u vervolgens akkoord bent gegaan, waarna u een week later begon te werken voor de taliban (CGVS, p.21). Gevraagd of u vrijwillig in dienst ging bij de taliban stelt u dat u geen andere keuze had (CGVS, p.21). Deze verklaringen staan lijnrecht tegenover

*uw verklaringen op de DVZ. U heeft tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op de DVZ een fundamenteel andere verklaring afgelegd, met name dat u bent meegenomen door de taliban, bij hen verbleven hebt gedurende twee tot drie maanden en er bewaakt werd. Dit in tegenstelling met uw verklaringen op het CGVS, hier verklaart u immers zelf als bewaker te hebben gewerkt voor de taliban (CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p.21; DVZ, CGVS vragenlijst, 18.09.2019). Wanneer het CGVS u confronteert met deze incoherentie, verwijst u opnieuw naar de tolk en/of de dossierbehandelaar op de DVZ en insinueert u dat dit foutief is genoteerd (CGVS, p.21). Echter, uw bewering kan dit verschil in uw verklaringen niet vergoelijken. Immers werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen in het Pashtu en werden deze door u ondertekend ter akkoord (CGVS vragenlijst, 18.09.2019, p.3). U werd tevens aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS gevraagd of er zaken waren die u wenste te wijzigen of toe te voegen aangaande uw persoonlijk onderhoud op de DVZ, waarop u, buiten een aanpassing aan de naam van uw vader, negatief antwoordde (CGVS, p.3). Gevraagd waarom u de volgens u foutieve notering van de DVZ aangaande uw verblijf bij de taliban niet heeft vermeld bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, verklaart u dat u niet wist dat deze fouten erin stonden (CGVS, p.21), een verklaring die niet ernstig genomen. Dat DVZ uw verklaringen verkeerd zou genoteerd hebben, lijkt dan ook slechts een bewering te zijn gesteld vanuit een opportuun oogpunt, enkel en alleen met het doeleinde om door het CGVS tegenstrijdigheden in uw verklaringen gedurende het persoonlijk onderhoud, te kunnen verklaren.*

*U vervolgt uw relaas met te beweren dat u het land verliet nadat u op de hoogte werd gebracht van het feit dat de taliban u naar de oorlog zou sturen (CGVS, p.22). Wanneer u bevraagd wordt over wat de taliban u vertelde op dat moment gebruikt u opnieuw algemene termen en zegt u dat de taliban vertelden over de jihad, ongelovigen en dat het geen moslims zijn, en dat ze u er later meer over zouden vertellen (CGVS, p.22). Dat u aangaande de essentie van uw vluchtmotieven dermate kort en vaag blijft, ondersteunt de ongeloofwaardigheid ervan. Het gegeven dat u verklaart 'na uw werkuren gewoon met die mensen (taliban) te hebben gezeten' en vervolgens naar huis bent gegaan, getuigt niet van een grote vrees ten aanzien van de taliban, wat uw asielmotieven verder ondermijnt. U verklaart tevens dat de taliban, na uw vertrek nog een dreigbrief hebben gestuurd, alsook kwam er iemand van de taliban naar uw huis om te controleren (CGVS, p.25). Opnieuw bent u niet in staat deze verklaringen omstandig te onderbouwen of te concretiseren. Een dergelijke algemene verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is. U verklaart verder dat de taliban geen contact meer heeft opgenomen daar ze weten dat u niet meer in de regio verblijft, uw broertjes geen problemen hebben daar zij nog jong zijn, en dat het goed gaat met uw familie (CGVS, p.10, 22). In deze context is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat uw moeder en jongere broers die heden vijftien, twaalf en tien jaar oud zouden zijn, nog steeds in uw dorp woonachtig zouden zijn zonder verdere problemen te kennen met de taliban. Dit relateert opnieuw de ernst van de door u aangebrachte asielmotieven."*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud reeds had aangegeven dat hij niet verantwoordelijk is voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud omdat dit te wijten is aan de tolk of dossierbehandelaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad op dat dit verweer niet dienstig kan worden aanvaard. Verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn hem voorgelezen in het Pashtou en hij heeft deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Verzoeker verklaarde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bovendien dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken "goed" was verlopen, maakte enkel een opmerking bij de naam van zijn vader en verklaarde dat hij alle redenen had kunnen vermelden die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 3). De Raad acht het dan ook niet ernstig om na confrontatie met zijn tegenstrijdige verklaringen louter hypothetische problemen met de tolk of dossierbehandelaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken op te werpen. Bovendien kan verzoeker deze vermeende communicatieproblemen geenszins verder concretiseren. Dergelijk verweer vormt dan ook geenszins een afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Voorgaande motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat zijn activiteiten als bewaker voor de taliban niet betwist worden, gezien uit het voorgaande blijkt dat verzoeker bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud tegenstrijdige verklaringen aflegde over het feit dat hij werkzaam was als bewaker voor de taliban. Uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde

vervolgingsfeiten door de taliban, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over zijn vermeende activiteiten als bewaker voor de taliban.

Waar verzoeker verwijst naar informatie van UNHCR en EASO met betrekking tot het risicoprofiel van personen die geacht worden de overheid te steunen en aldus meent dat de tewerkstelling van zijn broer bij het ALP een belangrijk materieel feit is, dient erop gewezen dat de Raad hierboven reeds heeft vastgesteld dat verzoeker de beweerde familieband met A.G. niet aannemelijk maakt. Hoe dan ook merkt de Raad op dat het louter citeren van algemene informatie met betrekking tot het risicoprofiel voor personen die geacht worden de overheid te steunen in Afghanistan niet kan volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden vervolgd of een reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging immers *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op voorgaande vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, in gebreke.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de documenten die hij heeft neergelegd aangaande zijn broer A.G., merkt de Raad op dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat hij geen documenten neerlegt die verzoekers familieband met A.G. kunnen aantonen. Het verweer in het verzoekschrift dat deze familieband niet ter betwisting staat, wordt ondergraven door voorgaande vaststellingen van de Raad waaruit blijkt dat verzoeker zijn familieband met A.G. niet aannemelijk kan maken (zie *supra*). Bovendien merkt de Raad op dat, zelfs indien deze familieband niet wordt betwist, de door verzoeker neergelegde documenten hoe dan ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet vermogen te herstellen. Uit de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 16, nr. 1) blijkt nog dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. De bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten is *in casu* hoe dan ook relatief, zodat zij de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas niet in een ander daglicht kunnen stellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In het arrest “*Elgafaji*” maakte het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, “*Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*”, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, nr. C-465/07, § 39). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, *sub* c, van de Richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met “*improvised explosive devices*” (hierna: IED's), e.d.m. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de ‘*conflict severity*’ map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (aantal gewapende confrontaties en luchtaanvallen, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, “*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*”, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in het EASO-rapport “*Afghanistan Security Situation*” van juni 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers afkomst uit het district Narkh van de provincie Wardak wordt niet betwist.

In de meest recente “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*”, van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de provincie Wardak als een gebied waar de mate van willekeurig geweld niet zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (p. 118: “*that indiscriminate violence is taking place in the province of Wardak, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for*

*believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”).*

De Raad bevestigt het standpunt van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in de provincie Wardak, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift uit het EASO-rapport “*Afghanistan Security Situation*” van juni 2019, doch de Raad wijst erop dat voormelde beoordeling van EASO inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet voor de provincie Wardak gebaseerd is op deze informatie, zodat dit niet kan leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verder stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoeker niet hoog is. Bijgevolg is een grotere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat geen rekening werd gehouden noch gemotiveerd over zijn persoonlijke omstandigheden, doch de Raad wijst erop dat hij niet *in concreto* aantoont dat of op welke wijze zijn persoonlijke omstandigheden ertoe leiden dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn regio om slachtoffer te worden van het geweld dat in zijn herkomstregio plaatsvindt.

Verzoeker brengt aldus geen dergelijke individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Narkh in de provincie Wardak in Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. VAN CAENEGEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAENEGEM

S. VAN CAMP